

arbejdspladser for dem. Her gør vi det ikke godt nok, det skal være bedre.

Der er mennesker over 50 år, som må bære en forholdsvis høj andel af ledigheden. Det er også for dårligt. Her skal vi også videre. Seniorpolitikken skal virke bedre i hverdagen på den enkelte arbejdsplads.

Vi bliver slidt ned, og vi bliver syge og bliver det mange steder af at gå på arbejde. Vi ved meget præcist, hvilke grupper og hvilke arbejdspladser der kommer mange førtidspensionister fra. Vi taber mennesker, og vi taber arbejdstimer på den konto, og det er i helt urimelige mængder, hvis der overhovedet kan tales om noget, der er acceptabelt her.

Svaret på det er en ambitiøs indsats i arbejdsmiljøet, fysisk og psykisk. Arbejdsmiljøet, specielt dér, hvor der slides, og hvor der er megen sygdom, skal markant forbedres i det kommende år. Det giver flere arbejdstimer, det giver beskæftigelsesmulighed for at vokse, og det gør frem for alt livet bedre for de mennesker på de arbejdspladser. Finansloven og dens aftaler giver svaret herpå. Der er en ambitiøs arbejdsmiljøindsats gemt i aftalerne.

Det er også uacceptabelt, at mennesker, der allerede bærer byrden med nedslidning eller skader, der er sket på arbejdspladsen, blot henvises til førtidspension. Finansloven med dens aftaler gennemfører en førtidspensionsreform, og den skaber sikkerhed og tryghed for dem, der ikke skal have førtidspension, men i stedet for skal have mulighed for at anvende den evne, de har til at arbejde, selv om den ikke er fuldstændig længere. Det er også et sted, hvor der vil være flere mennesker, der vil kunne lave noget, og hvor der er flere muligheder for et rigt liv med et arbejde som en del af dette liv.

Så er der uddannelse og kompetence for kortuddannede, for dem, der har ungdomsuddannelser, og for dem, der skal have videregående uddannelse. Alle stederne er der noget i denne finanslov:

For de kortuddannede arbejdes der videre med voksenerhvevsuddannelsesreformen, for de unge er der praktikpladsløsninger, for ungdomsuddannelserne arbejder vi videre med målsætningen om, at 90 pct. af alle unge skal gennemføre en kompetencegivende uddannelse. Der er et ambitiøst forlig omkring de videregående uddannelser heri, så vi også dér kommer i nærheden af målsætningen på 50 pct., der går ind i en videregående uddannelse.

Svaret på mere arbejde er også mere kompetence. Det er vejen, vi må betrede for den stigende beskæftigelse, og der ligger også et fald gemt i det her, nemlig i det antal mennesker, som er afhængige af overførsler fra det offentlige.

Så finansloven er god og gør en forskel her, men, men: Fundamentet er det flittige folk, der allerede er i arbejde, dem, der knokler hver dag i den private sektor, betaler deres skat, formentlig med glæde, men også med et krav om, at der ikke skal betales mere end nødvendigt, og som vil have, at velfærden er i orden. De går på arbejde, og de producerer overskud på betalingsbalancen, og de producerer velfærd, primært i den offentlige sektor. Det vil jeg godt gøre et par bemærkninger om:

Noget af det kedeligste i Danmark i disse år er de konstante angreb på de offentligt ansatte. Der er blevet for mange, siges der, de er ikke effektive nok, siges der, de er bureaukratiske, siges der, de er problemet. Nej, de er ikke problemet, de bærer i realiteten kernen i dansk velfærd.

Jeg indrømmer med glæde, at af de 200.000 flere beskæftigede i Danmark, der er kommet siden 1993, er de 50.000 af dem offentligt ansatte, for uden dem, hvordan skulle vi så have skabt 150.000 flere pladser til børnene i dagtilbud? Hvordan kunne vi undervise flere, hvordan kunne vi gøre hjemmehjælpen bedre, og hvordan kunne sundhedssektoren egentlig have udviklet sig, hvis der ikke også var kommet flere offentligt ansatte?

De er ikke problemet. De er en del af svaret. Netop de offentligt ansattes evne til at organisere, forandre og forbedre kvaliteten i Velfærdsdanmark skal hjælpe os.

Vi giver et bidrag i finanslovaftalen nogle steder. Vi introducerer en egentlig reform af social- og sundhedsuddannelserne. Det er ikke kun en støtte til at udvikle den del af den offentlige sektor med kompetence, men også for at imødekomme et behov for, at der er flere i den sektor, når der bliver flere ældre.

Men sandheden er jo også, at hvis vi netop går i medspil og samspil med de offentligt ansatte, så finder vi vejen til den effektive og den kvalitative offentlige sektor. For vi kan ikke bare ukritisk fortsætte hver eneste dag, som vi gjorde i går. Også i den offentlige sektor må vi forandre. Men de offentligt ansatte er partnere og ikke et problem.

Vi har ikke et supermarked i Danmark af velfærdsservice; det er ikke det, vi har med at gøre.